

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.04.2007, sp. zn. 5 Tdo 405/2007, ECLI:CZ:NS:2007:5.TDO.405.2007.1

Číslo: 21/2008

Právní věta: Jen ze samotné skutečnosti, že jeden podnikatel poskytl druhému podnikateli peníze v podobě zálohy na dodání věci (zboží), které si bude muset dodavatel teprve opatřit, nelze usuzovat na uzavření jiné než kupní smlouvy (např. smlouvy o obstarání věci podle § 733 a násl. obč. zák.) ani učinit závěr, že záloha nepřešla do vlastnictví dodavatele a může být předmětem trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. spáchaného ke škodě podnikatele, který poskytl zálohu (viz rozhodnutí pod č. 23/2004 Sb. rozh. tr.). Spáchaní trestného činu zpronevěry však přichází v úvahu za situace, jestliže peníze v podobě zálohy sice byly poskytnuty prodávající právnické osobě na podkladě kupní smlouvy, takže přešly do jejího vlastnictví (majetku), ale pachatel jako fyzická osoba jednající za tuto právnickou osobu (např. jako statutární orgán) si je přisvojil a použil pro svoji potřebu; trestný čin je v tomto případě spáchan ke škodě prodávající právnické osoby.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.04.2007

Spisová značka: 5 Tdo 405/2007

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zpronevěra

Předpisy: § 248 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného M. Ž. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2006, sp. zn. 4 To 404/2006, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. 12 T 83/2004 a podle § 265l odst. 1 tr. ř. městskému soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný M. Ž. byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. 12 T 83/2004, uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., který spáchal tím, že jako jednatel obchodní společnosti B. e., s. r. o., převzal dne 6. 11. 2002 v hotelu V. v B. od Ing. M. B. jako zástupce obchodní společnosti C. - F. G., a. s., peněžní částku ve výši 100 000 Kč jako zálohu na obstarání ojetého motorového vozidla, avšak toto ve sjednané lhůtě neobstaral, přijatou zálohu přes

opakované urgencye nevrátil a peníze použil pro vlastní potřebu, čímž způsobil obchodní společnosti C - F. G., a. s., škodu ve výši 100 000 Kč.

Za to byl obviněnému uložen podle § 248 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců. Současně byla obviněnému podle § 59 odst. 2 tr. zák. uložena povinnost k náhradě způsobené škody. Obviněný byl rovněž podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavázán k náhradě škody ve výši 80 000 Kč ve prospěch poškozené obchodní společnosti C - F. G., a. s.

Uvedený rozsudek Městského soudu v Brně napadl obviněný M. Ž. odvoláním, které Krajský soud v Brně usnesením ze dne 2. 10. 2006, sp. zn. 4 To 404/2006, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Citovaným rozhodnutím předcházela rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2006, sp. zn. 12 T 83/2004, kterým byl obviněný M. Ž. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro shora popsany skutek. Tento rozsudek však byl z podnětu odvolání státního zástupce zrušen usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2006, sp. zn. 4 To 520/2005, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému pojednání a rozhodnutí.

Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2006, sp. zn. 4 To 404/2006, podal obviněný M. Ž. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Obviněný poukazuje na první rozsudek vynesený v této věci, kterým byl zproštěn obžaloby poté, co soud prvního stupně rozhodl ve shodě s ustálenou judikaturou o tom, že žalovaný skutek není trestným činem zpronevěry. V návaznosti na to pak obviněný vytýká odvolacímu soudu, že zrušil zprošťující rozsudek a dal soudu prvního stupně závazný pokyn k právní kvalifikaci žalovaného skutku jako trestného činu zpronevěry, aniž by se jakkoli vypořádal s obhajobou obviněného a s platnou judikaturou. Podle názoru dovolatele soudy nižších stupňů nesprávně právně posoudily skutek, jímž byl uznán vinným, a to jako trestný čin zpronevěry, přestože podstatou tohoto trestného činu je úmyslné přisvojení si svěřené věci, tedy věci cizí, zatímco peníze, které obviněný převzal od poškozené obchodní společnosti, okamžikem převzetí přešly do majetku obchodní společnosti, za niž byl oprávněn jednat, a nemohly být tudíž pro obviněného cizí věcí svěřenou mu poškozenou obchodní společností. Peníze totiž převzal na podkladě kupní smlouvy uzavřené mezi poškozenou obchodní společností a obchodní společností, jejímž byl jednatelem, a to jako zálohu na kupní cenu za vozidlo, které měla jím zastupovaná obchodní společnost dodat poškozené obchodní společnosti. Obviněný je proto přesvědčen, že nemohl spáchat trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., i když neopatřil vozidlo poškozené obchodní společnosti a nevrátil poskytnutou zálohu. V této souvislosti obviněný poukazuje na dvě shodně vyznívající rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaná pod sp. zn. [7 Tdo 928/2002](#) a sp. zn. [5 Tdo 216/2003](#), jež se zabývají touto právní otázkou. Obviněný M. Ž. uplatnil další námitky a závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a taktéž rozsudek soudu prvního stupně a aby sám rozhodl tak, že obviněného zproští obžaloby.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného M. Ž. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. S poukazem na ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 odst. 1 obch. zák., která stanoví, jak posuzovat právní úkon, případně projev vůle v občanskoprávních a obchodních vztazích, státní zástupce dospívá k závěru, podle něhož dosud zjištěné okolnosti v žádném případě neopravňují ke kategorickému závěru, jaký učinil odvolací soud, tj. že vůle obviněného a poškozeného směřovala k uzavření smlouvy o obstarání věci podle § 733 obč. zák. Stejně tak státní zástupce zatím nemohl bez výhrad přisvědčit tvrzení obviněného, podle něhož šlo o kupní smlouvu, protože ve smyslu § 410 odst. 2 obch. zák. se za kupní smlouvu nepovažuje smlouva, podle níž převážná část závazku strany, která má zboží dodat, spočívá ve vykonání činnosti. Skutková zjištění vyjádřená v tzv. skutkové větě ani v odůvodněných rozhodnutích soudů obou stupňů zatím neumožňují učinit právní závěr o tom, zda obviněný naplnil všechny znaky trestného činu

zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. Proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně a aby přikázal uvedenému soudu věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud poté, co se vypořádal s námitkami neodpovídajícími uplatněnému dovolacímu důvodu, dospěl k závěru, že dovolání obviněného M. Ž. je částečně důvodné.

Je nutné přisvědčit námitce dovolatele, že přesné stanovení typu smlouvy uzavřené mezi obchodními společnostmi B. e., s. r. o., a C. - F. G., a. s., je rozhodující pro posouzení právní otázky, jaký charakter měla peněžní částka ve výši 100 000 Kč, kterou předal svědek Ing. M. B. obviněnému M. Ž., zda přešla do vlastnictví obchodní společnosti B. e., s. r. o., jejímž jménem jednal obviněný, a zda tedy byla pro obviněného cizí věcí, jejímž nevrácením obchodní společnosti C - F. G., a. s., si ji obviněný přisvojil, a mohl tak spáchat trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zák., kterým byl uznán vinným.

Soudy nižších stupňů se však nedostatečně zabývaly tím, na základě jaké smlouvy došlo k předání peněžní částky ve výši 100 000 Kč obviněnému M. Ž. Jde přitom o podstatnou skutkovou okolnost, která musí být přílehavě hmotně právně posouzena, byť nikoli podle trestního práva, nýbrž podle jiných právních odvětví upravujících otázky závazkových vztahů.

V popisu skutku ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně není žádná zmínka o charakteru posuzované smlouvy, od něhož se odvíjí právní povaha předmětné peněžní částky. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a z odůvodnění napadeného usnesení odvolacího soudu, soudy nižších stupňů se shodují pouze v tom, že smlouva byla uzavřena ústně mezi dvěma podnikatelskými subjekty, ovšem zatímco soud prvního stupně ji ve svém rozsudku posoudil jako smlouvu kupní uzavřenou podle obchodního zákoníku, odvolací soud ji ve svém usnesení napadeném dovoláním posoudil jako smlouvu o obstarání věci podle § 733 a násl. obč. zák. Odvolací soud vysvětlil tento odlišný závěr tím, že obviněný M. Ž. převzal od Ing. M. B. peněžní částku ve výši 100 000 Kč proto, aby pro poškozenou obchodní společnost zajistil do určitého data dodání konkrétního motorového vozidla, takže nemohlo jít o smlouvu kupní, nýbrž muselo jít o smlouvu o obstarání věci. Odvolací soud argumentoval rovněž zněním zálohové faktury, kterou obchodní společnost B. e., s. r. o., vystavila poškozené obchodní společnosti C - F. G., a. s. Na této faktuře je vedle jiných údajů uvedena věta: „Obstaravatel se zavazuje, že vozidlo nepochází z trestné činnosti, jsou k němu čtyři klíče a servisní knížka.“

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že tvrzení odvolacího soudu, podle něhož závazek k dodání věci svědčí pro obstaratelskou smlouvu a vylučuje vznik závazkového vztahu uzavřením kupní smlouvy, nemá oporu v příslušných hmotně právních předpisech, podle nichž je třeba smlouvu posoudit. Kupní smlouvou, bez ohledu na to, zda uzavřenou podle obchodního či občanského zákoníku, se prodávající zavazuje převést na kupujícího vlastnické právo, ale v okamžiku jejího sjednání ještě prodávající nemusí být vlastníkem věci, která má být dodána až v předem dohodnuté lhůtě. Tudíž ani zjištěná skutečnost, že motorové vozidlo objednané poškozeným mělo být dodáno do určitého data po zaplacení zálohy, ještě neznamená, že mezi obchodní společnostmi zastoupenou obviněným M. Ž. a poškozenou obchodní společnostmi zastoupenou Ing. M. B. nemohla být uzavřena kupní smlouva a že by muselo jít o smlouvu o obstarání věci. Rovněž vystavenou zálohovou fakturu nelze vzít bez dalšího za podklad určující typ uzavřené smlouvy. Faktura je pouze účetním dokladem a v tomto případě je navíc na faktuře, o kterou odvolací soud opírá svůj právní názor na povahu smlouvy, poškozená společnost označena jako kupující, a nikoli jako objednatel, takže ani z jejího textu nelze jednoznačně uzavřít, zda jde o fakturu vystavenou na základě smlouvy o obstarání věci či kupní smlouvy.

Pro určení charakteru uzavřené smlouvy je vždy rozhodující, jaká byla skutečná vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy. K právnímu posouzení této otázky však ve skutkových zjištěních

učiněných soudem prvního stupně, která odvolací soud vyhodnotil jako správná a úplná, zatím chybí dostatečný podklad.

Vychází-li Nejvyšší soud ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, lze konstatovat, že v tomto případě došlo ke vzniku závazkového vztahu mezi dvěma obchodními společnostmi, a to C - F. G., a. s., a B. e., s. r. o., následujícím způsobem. Předseda představenstva první jmenované obchodní společnosti, tj. Ing. M. B., kontaktoval jednatele druhé obchodní společnosti, tj. obviněného M. Ž., na základě internetové nabídky a jejich osobní jednání vyústila v ústní dohodu, podle které měla obchodní společnost B. e., s. r. o., dodat do 10 dnů od zaplacení zálohy ve výši 100 000 Kč obchodní společnosti C - F. G., a. s., předem dohodnutý typ ojetého motorového vozidla zn. BMW 330d, rok výroby 2001, černá metalíza, včetně dokladů k němu. Dohodnuta byla rovněž cena, kterou měla poškozená společnost zaplatit za toto vozidlo. Zálohu uhradil Ing. M. B. dne 6. 11. 2002 v hotovosti do rukou obviněného M. Ž. Smluvní strany si nedohodly podmínky pro vrácení zálohy v případě nedodržení lhůty k dodání vozidla. Účastníci smlouvy se rovněž nedohodli na žádné finanční odměně pro obchodní společnost B. e., s. r. o., za dodání (opatření) vozidla. Vozidlo nebylo dodáno ve sjednané lhůtě ani nikdy později. Poškozená obchodní společnost bezprostředně po uplynutí sjednané lhůty písemným podáním datovaným dnem 9. 12. 2002 a zaslaným doporučeně na adresu sídla obchodní společnosti B. e., s. r. o., oznámila, že odstupuje od smlouvy pro podstatné porušení smluvní povinnosti a žádá vrátit zpět složenou zálohu ve výši 100 000 Kč. Záloha jí ale vrácena nebyla a až po zahájení trestního stíhání byla poškozené společnosti v měsíci květnu 2003 zaslána na její účet peněžní částka ve výši 20 000 Kč k úhradě škody.

Jak tedy vyplývá z uvedených skutkových zjištění, předmětem smlouvy bylo dodání movité věci za předem dohodnutou kupní cenu a závazkový vztah vznikl mezi dvěma obchodními společnostmi. K tomu Nejvyšší soud poznamenává, že základem soukromoprávní úpravy společenských vztahů je občanský zákoník, ovšem závazkové vztahy vznikající mezi dvěma podnikatelskými subjekty se zásadně řídí obchodním zákoníkem. Ten totiž ve vztahu k občanskému zákoníku představuje zvláštní zákon, který upravuje ty otázky, jež jsou pro oblast podnikání více či méně specifické. Jen tehdy, nelze-li některé otázky řešit podle ustanovení obchodního zákoníku, řeší se podle předpisů práva občanského (§ 1 odst. 2 obch. zák.). Pro správné posouzení toho, na základě jaké smlouvy mělo být v projednávané věci dodáno předmětné motorové vozidlo, bylo tudíž nutné objasnit, zda vznik závazkového právního vztahu souvisel s podnikatelskou činností obchodní společnosti B. e., s. r. o. Podstatné je rovněž to, kdo měl být vlastníkem vozidla v okamžiku, kdy mělo být vlastnické právo k němu převedeno na poškozenou obchodní společnost. Prodávající sice nemusí být v okamžiku sjednání kupní smlouvy ještě vlastníkem prodávané věci, ale musí se jím stát do doby, kdy má dojít k přechodu vlastnického práva na kupujícího, pokud v této době nemá z jiného důvodu právo převést vlastnické právo na kupujícího (např. jako komisionář v případě komisionářské smlouvy podle § 577 a násl. obch. zák.). Jestliže obchodní společnost B. e., s. r. o., nejprve sama nakoupila vytypovaná ojetá motorová vozidla a poté převedla vlastnické právo k nim ve sjednané lhůtě po doplacení kupní ceny na kupující, peníze poskytnuté ve formě zálohy na koupi vozidla poškozenou obchodní společností C - F. G., a. s., přešly do majetku obchodní společnosti B. e., s. r. o., a pro obviněného M. Ž., jenž jako statutární orgán této obchodní společnosti byl oprávněn nakládat s jejím majetkem, předmětné peníze nemohly být takovou věcí, kterou by obviněný mohl zpronevěřit na úkor poškozené obchodní společnosti C - F. G., a. s. Z ustanovení obchodního zákoníku o kupní smlouvě totiž nevyplývá, že by se prodávající stával vlastníkem peněz, které přijme jako kupní cenu nebo zálohu na ni, teprve splněním závazku, tedy dodáním zboží kupujícímu.

K tomu Nejvyšší soud připomíná, že jednoznačný závěr o charakteru smlouvy, na jejímž podkladě obviněný M. Ž. převzal od Ing. M. B. peněžní částku ve výši 100 000 Kč, je nezbytný právě pro úvahy o možných trestněprávních důsledcích posuzovaného činu. Podle dosavadní soudní praxe vyjádřené v rozhodnutí publikovaném pod č. 23/2004 Sb. rozh. tr. totiž platí, že převzal-li obviněný na podkladě

kupní smlouvy peníze v podobě zálohy na kupní cenu za věc, kterou měl jako prodávající dodat kupujícímu, nemohl spáchat trestný čin zpronevěry podle § 248 tr. zák., i když zálohu použil pro svou potřebu, věc kupujícímu neopatřil a ani mu zálohu nevrátil. O zpronevěru by mohlo jít v případě, že záloha nebyla poskytnuta na podkladě kupní smlouvy, ale smlouvy jiného typu (např. smlouvy zprostředkovatelské, o obstarání věci apod.), podle níž nepřešla do vlastnictví obviněného.

Jak již výše Nejvyšší soud konstatoval, ze skutkového stavu věci popsaného ve výroku o vině v odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně nevyplývají okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit, jaká smlouva předcházela předání peněžní částky ve výši 100 000 Kč do rukou obviněného M. Ž., takže nelze vyloučit, že v okamžiku spáchání posuzovaného činu, pro který byl obviněný odsouzen, tyto peníze již patřily obchodní společnosti B. e., s. r. o., a mohly být zpronevěřeny pouze na její úkor. Nelze zatím vyloučit ani druhou možnost, a to že skutečně mezi obviněným jako zástupcem obchodní společnosti B. e., s. r. o., a Ing. M. B. jako zástupcem poškozené obchodní společnosti C - F. G., a. s., byla uzavřena smlouva o obstarání věci podle § 733 a násl. obč. zák.), jak to dovodil v napadeném rozhodnutí odvolací soud. Obchodní zákoník totiž takový typ smlouvy nezná, proto lze i na závazkový vztah dvou obchodních společností použít v tomto případě občanský zákoník. Smlouva o obstarání věci je zvláštním podtypem smlouvy příkazní a ve většině případů dopadá na obstaravatelské služby, a nikoli na obstarání (resp. dodání) určité movité věci, byť ani to není vyloučeno. Navíc zákon v případě smlouvy o obstarání věci umožňuje, aby obstaratel ve vztahu k třetím osobám jednal jménem svým, nikoli jménem objednatele, a cena předmětu obstarání může v zahrnovat i odměnu za obstarání. O uzavření této smlouvy však musí obstaratel vydat objednateli písemné potvrzení, v kterém musí být uveden předmět obstarání, jeho cena a doba obstarání (§ 734 obč. zák.). Jde o jednostrannou povinnost obstaratele bez ohledu na skutečnost, zda objednatel požádá o vystavení uvedeného potvrzení. Stávající skutková zjištění v posuzovaném případě nevypovídají o tom, že by takové potvrzení obviněný M. Ž. jako jednatel obchodní společnosti B. e., s. r. o., vystavil Ing. M. B. jako předsedovi představenstva poškozené obchodní společnosti C - F. G., a. s. Naopak vyplývá z nich, že poškozená obchodní společnost dne 9. 12. 2002 podle § 345 odst. 1, 2 obch. zák. písemně odstoupila nikoli od smlouvy o obstarání věci, nýbrž od smlouvy kupní uzavřené ústně s obchodní společností B. e., s. r. o., jejímž předmětem byla dodávka konkrétního ojetého motorového vozidla ve lhůtě do 8. 12. 2002 za kupní cenu ve výši 1 270 000 Kč po splnění podmínky spočívající v zaplacení zálohy ve výši 100 000 Kč, protože i přes zaplacení zálohy dne 6. 11. 2002 nebylo toto vozidlo ve sjednané lhůtě dodáno.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud musel přisvědčit dovolací námitce obviněného M. Ž., že hmotně právní posouzení smlouvy uzavřené mezi obchodní společností zastoupenou obviněným a poškozenou obchodní společností jako smlouvy o obstarání věci podle občanského zákoníku, jak to učinil odvolací soud, nemá oporu v rozhodných skutkových zjištěních soudu prvního stupně, takže zatím nelze uzavřít, že stíhaný skutek, tak jak byl vymezen ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, je trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. spáchaným ke škodě obchodní společnosti C - F. G., a. s.

Po zjištění, že dovolání obviněného M. Ž. je v uvedeném směru částečně důvodné, Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně, jakož i jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Brně včetně obsahově navazujících rozhodnutí a Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Věc se tak vrací do stadia řízení u soudu prvního stupně, který rovněž dospěl v rozhodné otázce týkající se povahy předmětné smlouvy k nesprávnému právnímu závěru, a to i v dřívějším zprostředkujícím rozsudku.

V další části odůvodnění Nejvyšší soud formuloval pokyny pro nové projednání a rozhodnutí věci soudem prvního stupně.

Navíc, nad rámec podaného dovolání Nejvyšší soud poukázal i na rozpor ve skutkových zjištěních

popsaných ve výroku o vině v odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně a v jeho odůvodnění, a to pokud jde o otázku, kdo měl být trestným činem obohacen. Podle výrokové části rozsudku si obviněný M. Ž. ponechal peníze pro vlastní potřebu, podle skutkových zjištění plynoucích z odůvodnění téhož rozsudku je ponechal pro potřeby obchodní společnosti B. e., s. r. o., za kterou jednal. Odvolací soud se v usnesení, jímž zamítl odvolání proti uvedenému rozsudku, s tímto rozporem nijak nevypořádal. V novém meritorním rozhodnutí bude tedy nutné odstranit zmíněnou nesrovnalost a jednoznačně uzavřít, kdo byl posuzovaným činem obohacen a kdo poškozen. Kdyby si totiž obviněný svévolně ponechal předmětnou peněžní částku pro vlastní potřebu, pak by bylo možné uvažovat o trestném činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. spáchaném na úkor majetku obchodní společnosti B. e., s. r. o., za situace, jestliže by byl učiněn závěr, že šlo o zálohu poskytnutou na podkladě kupní smlouvy, která přešla do vlastnictví uvedené obchodní společnosti (viz rozhodnutí pod č. 23/2004 Sb. rozh. tr.), takže by nepřicházelo v úvahu spáchání trestného činu zpronevěry ke škodě majetku obchodní společnosti C - F. G., a. s. Pro obviněného, byť byl společníkem a jednatelem obchodní společnosti B. e., s. r. o., byl její majetek cizím svěřeným majetkem (viz § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 obch. zák. a přiměřeně též rozhodnutí pod č. 18/2006-II. Sb. rozh. tr.), takže neoprávněným přisvojením si věci (peněz) z takového majetku by mohl spáchat trestný čin zpronevěry ke škodě obchodní společnosti, jejímž jménem jednal.